

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 541/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Ci investment, s. r. o.**, Levočská 10, Poprad, IČO 52 234 380, zastúpenej Advokátska kancelária FABIAN, s. r. o., Karpatská 15, Poprad, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Ncb/2/2024 z 13. júna 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/52/2024 z 29. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22Ncb/2/2024 z 13. júna 2024 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3Obdo/52/2024 z 29. apríla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 20. decembra 2023 na Okresnom súde Banská Bystrica sa žalobkyňa Total Avengers s. r. o., Viestova 28, Banská Bystrica, IČO 50 679 996 (ďalej len „žalobkyňa“), proti sťažovateľke ako žalovanej domáha zaplatenia náhrady škody 14 400 eur s príslušenstvom z titulu odplaty za poskytnuté IT služby. Okresný súd Banská Bystrica následne bez predchádzajúceho doručenia žaloby sťažovateľke

21. decembra 2023 postúpil vec na Okresný súd Prešov, pretože usúdil, že tento je kauzálny príslušný na prejednanie obchodnoprávneho sporu a zároveň aj miestne príslušným súdom sťažovateľky, ktorá má sídlo v meste Poprad.

3. Po postúpení veci Okresný súd Prešov 12. marca 2024 vyzval sťažovateľku na podanie vyjadrenia k žalobe (sťažovateľka sa vyjadrila 26. marca 2024) a následne sa vyjadrila aj k replike podanej žalovanou. Následne 3. júna 2024 predložil krajskému súdu svoj nesúhlas s postúpením mu veci z Okresného súdu Banská Bystrica. Argumentoval, že vec mu bola postúpená bez predchádzajúcej námietky sťažovateľky o miestnej nepríslušnosti súdu a Okresný súd Banská Bystrica preto nebol oprávnený mu vec postúpiť (pretože je kauzálny príslušným súdom).

4. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo rozhodnuté o dôvodnosti námietky vznesenej Okresným súdom Prešov a o vrátení veci na Okresný súd Banská Bystrica na ďalšie konanie. Krajský súd to odôvodnil tým, že spor (o príslušnosť) sa týka miestnej príslušnosti, ktorá však nebola nikým namietaná a napriek tomu došlo k postúpeniu veci na Okresný súd Prešov.

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorým sa domáhala zmeny rozhodnutia v intenciách, aby bol spor postúpený na Okresný súd Prešov. Argumentovala tým, že na prejednanie veci je príslušný Okresný súd Prešov z dôvodu, že jej bolo znemožnené konať pred nezávislým a nestranným súdom, pretože Okresný súd Banská Bystrica jej nedoručil žalobu a ani ju nevyzval na vyjadrenie sa k nej. Tiež namietala, že ani prípadne nemohla vzniesť námietku miestnej nepríslušnosti (vo vzťahu k Okresnému súdu Banská Bystrica), pretože na vyjadrenie k žalobe ju vyzýval len Okresný súd Prešov (ktorý ale sťažovateľka zároveň považuje za miestne príslušný súd).

6. O podanom dovolaní najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolacie konanie zastavil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Odôvodnil to tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie – napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané podľa § 43 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) krajským súdom ako súdom nadriadeným, a nie ako súdom odvolacím (podľa § 34 CSP), a teda ide o rozhodnutie vydané mimo rámca inštančného postupu. Dodal, že nadriadenosť súdu je potrebné vnímať v organizačnom, a nie inštančnom zmysle. Argumentoval, že najvyšší súd nie je funkčne príslušný na rozhodovanie o dovolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu nadriadeného, preto nie sú splnené procesné podmienky dovolania. Uviedol, že zákon proti rozhodnutiu nadriadeného súdu nepripúšťa žiadny opravný prostriedok, ide tak o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nie je možné odstrániť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že keďže nemala dôvod namietat miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Prešov (pretože podľa nej práve tento súd je miestne príslušný), tak sa vyjadrovala k ním zaslaným výzvam. V tejto súvislosti poukázala na to, že ani nemala možnosť prípadne podať námietku miestnej nepríslušnosti vo vzťahu k Okresnému súdu Banská Bystrica, keďže tento hneď po podaní žaloby postúpil vec na Okresný súd Prešov, ktorý následne začal vo veci konať (doručil sťažovateľke výzvu na vyjadrenie sa k podanej žalobe). Argumentuje,

že by od nej ani nebolo spravodlivé očakávať, aby „pre istotu“ vznášala námietku nepríslušnosti voči Okresnému súdu Banská Bystrica, pretože tento vo vzťahu k sporovým stranám nekonal. Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje zároveň za zmätočné a vytvárajúce právnu neistotu aj z dôvodu, že krajský súd rozhodol o dôvodnosti nesúhlasu Okresného súdu Prešov s postúpením mu veci napriek tomu, že tento nevyslovil svoj nesúhlas bezprostredne po postúpení mu veci z Okresného súdu Banská Bystrica, ale až s časovým odstupom po podaní vyjadrení a pred nariadením pojednávania. Je preto toho názoru, že uvedeným postupom jej bolo odňaté právo na spravodlivý súdny proces a právo konať pred zákonným sudcom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namiatanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

10. S poukazom na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľka vzniesla svoje námietky v zásade len vo vzťahu k postupu a záverom uvedeným krajským súdom v jeho napadnutom uznesení (k dovolaciemu konaniu len skonštatovala, že ho najvyšší súd zastavil z dôvodu nesplnenia procesných podmienok). Preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti nedostatočná, chýba v nej relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] vzťahujúce sa na napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

11. Ústavný súd konštatuje, že v zásade úplná absencia akéhokoľvek ústavnoprávne relevantného odôvodnenia či predstretia ústavnoprávne relevantnej argumentácie vo vzťahu k napadnutému uzneseniu spôsobuje za následok to, že ústavná sťažnosť trpí absenciou zákonných náležitostí, medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť najmä ústavnoprávne relevantné odôvodnenie podaného návrhu (I. ÚS 179/2025). Zároveň dáva do pozornosti, že konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022, ZNaU 96/2022).

12. Ústavná sťažnosť preto v danom rozsahu nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, pretože neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Pretože sa nesplnenie zákonom stanovených náležitostí týka základnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku (m. m. II. ÚS 102/2019, I. ÚS 229/2022) a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti odvodzuje od znenia poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde (pričom začiatok jej plynutia naviazala na okamih nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu 10. júna 2025).

14. Ústavný súd preto poukazuje na znenie § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

15. K uvedenému je však nutné dodať, že lehota 2 mesiacov ostáva zachovaná len v prípade účelne podaného mimoriadneho opravného prostriedku (len ak ide o procesne prípustné podanie dovolania), čo však nie je prípad sťažovateľky.

16. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) totiž jednoznačne vyplýva, že sťažovateľkou podané dovolanie bolo posúdené ako procesne neprípustné (neboli splnené procesné podmienky jeho podania). Preto nie je možné akceptovať odvíjanie 2-mesačnej lehoty od doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľke (resp. od jeho právoplatnosti) a ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu mala sťažovateľka podať do 2 mesiacov od doručenia jej tohto napadnutého uznesenia (pričom táto lehota sťažovateľke už celkom zjavne márne uplynula).

17. Pretože v prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. III. ÚS 90/2018, I. ÚS 14/2023), jej nedodržanie je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu